
Minneord

OSS IMELLOM

Min kollega og nære venn gjennom et langt liv, Odd Jordheim, er død, 86 år gammel. Odd vokste opp i enkle kår på gården Jordheim i Hemsedal. Høsten 1947 begynte vi å studere sammen ved Universitetet i Oslo. Vi kollokverte gjennom hele studiet, og vårt vennskap ble stadig nærere, ikke minst gjennom lange vandringer og samtaler om gleder og bekymringer på hjemveien fra sene timer på lesesalen.

Etter eksamen ble Odd fylkeslegens assistent i Telemark. Der fikk han se hvilke utfordringer distriktslegegjerningen kunne by på. Etter kandidattjenesten ved Ullevål og Dikemark sykehus samt et par år som assistentlege i kirurgi i Moss, bar det nordover til Lenvik i Troms, der han til å begynne med var eneste lege for et område som i dag dekkes av 10 – 12 leger. Det var en slitsom tid, hvor Odd fikk utfolde seg med alle sine evner og kunnskaper, med sykebesøk til alle døgnets tider, til fots, på ski, til vanns – under alle slags værforhold.

Han var med på å bygge opp en fødestue i Finnsnes, og for å hente erfaring til det oppholdt han seg i seks måneder som assistentlege ved Tromsø sykehus. Der ble interessen for gynekologi for alvor vakt, og i 1966 flyttet familien til Drammen, der han ble overlege i gynekologi og obstetrikk i 1972.

Han var hele tiden levende engasjert i de medisinske fremskritt og den teknologiske utvikling innen sitt fagfelt, men fant også tid til en betydelig innsats på andre områder. Han hadde ledende tillitsverv i Lions Club og Røde Kors, var medlem av styret på Modum Bads Nervesanatorium og medlem av Åssiden menighetsråd. Etter pensjonering engasjerte han seg i geriatri og ble tilsynslege ved sykehjem.

Odd skrev mange bøker, bl.a. flere om sin egen slekts historie i Hemsedal og mer generelt om gardkjerringenes strevsomme liv i 1930-årene. I boken *Doktor'n må komme* foreviget han mange fornøyelige episoder og karakteristikk av våre lærere fra studietiden, men også mange morsomme og underfundige historier fra tiden som distriktslege. I *Med livet i sine hender* skildres jordmorens ofte ensomme innsats under vanskelige forhold, men boken har også klare pedagogiske formål. I andre bøker illustrerer han ved oppdiktete personer menneskeskjebner han har møtt og erfaringer han har gjort som lege gjennom mange år.

Hvis jeg skal oppsummere Odds liv, må det være med zuluenes hilsen til hverandre når de møtes: «Sawu bona», jeg *ser* deg. Odd så sine medmennesker, sine pasienter, og han har gjennom sitt forfatterskap systematisk gått inn for å hedre mennesker som viser omsorg. Dette var en arv fra oppvekstmiljøet: Det er ikke forskjell på folk, og alle skal møtes med likeverdig respekt.

Da Odd for åtte år siden fikk en svær venstresidig lammelse, var det en vond skjebne for ham som alltid hadde vært så glad i å være i aktivitet. Men han forble klar og bevarte sin evne til å skrive. Samvær med familien var hans store glede, og ikke minst takket være sin kone, Berit, som helhjertet har støttet ham, like til det siste, i gode og onde dager.

Jeg har mistet en nær venn, men er svært takknemlig for våre år sammen. Odd var i sannhet et stort og varmt medmenneske, et eksempel til etterfølgelse.

Publisert: 8. april 2011. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.11.0218

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 23. mars 2026.